

רע"ב 130/07

בפני: כבוד השופט א' א' לוי

המבקש: מופלח זערור

נגד

המשיב: שירות בתי הסוהר

בקשת רשות ערעור

בם המבקש: עו"ד מ' מויס – מטעם הסניגוריה הציבורית

החלטה

המבקש, בן 91 שנים כיום, הורשע בעבירות רצח ושוד בנסיבות מחמירות, ובגינם נדון למאסר עולם אותו הוא מרצה מזה כעשרים שנה. בחודש מאי 2006 נפתח כנגדו הליך פלילי נוסף שעניינו איום על איש סגל של שירות בתי הסוהר, ובעקבות כך החליט שירות בתי הסוהר להקפיא את חופשותיו של המבקש למשך חצי שנה.

המבקש עתר כנגד החלטה זו לבית-המשפט לעניינים מנהליים בתל-אביב, וטען כי התיק הפלילי אשר בגינו נשללו חופשותיו נסגר בינתיים, ומשכך היה צריך להחזירו לסבב החופשות. בית-המשפט דחה את העתירה, וקבע כי יציאה לחופש נבחנת במועד בו מתקיים הדיון בעתירת האסיר, ובמקרה עסקינן אין מקום לאפשר למבקש לצאת לחופשות נוכח קיומם של מידעים מודיעיניים אשר עניינם באיום מצד המבקש לפגוע באחרים.

כנגד החלטה זו הוגשה הבקשה הנוכחית, במסגרתה נטען כי החלטת בית-המשפט לעניינים מנהליים מכשירה התנהגות פסולה של הרשות, קרי, שלילת חופשותיו של אסיר על יסוד עילה אחת, והעלאת עילה שנייה במהלך דיון בפני בית-המשפט כשזו הראשונה חלפה מן העולם. עוד טוען המבקש כנגד טיב המידעים המודיעיניים שהונחו בפני בית-משפט קמא. חיזוק לעמדתו זו מוצא המבקש בעובדה שועדת השחרורים התייחסה לאותם מידעים כשדנה בבקשה לשחרורו המוקדם, וציינה

כי אין בהם כשלעצמם כדי למנוע את השחרור. לבסוף, מציין המבקש כי מידת אמינותם והערכתם של מידעים מודיעיניים היא שאלה כללית, המשליכה על עניינם של אסירים רבים שחופשותיהם נשללות על יסוד מידעים מסוג זה.

דין הבקשה להידחות. כידוע, ההלכה הנוהגת היא כי רשות לערער ניתנת מקום שהבקשה מגלה סוגיה משפטית בעלת חשיבות או נושא אחר לו נודעת השלכה כללית (רע"ב 7/86 וייל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 26.6.1986)). אף שהמבקש ניסה לשוות לטיעונו צביון של שאלות משפטיות כלליות, ברי, כי בקשה זו כל כולה נסבה סביב נסיבותיו הקונקרטיים של המבקש, ודי בטעם זה כדי לדחות את הבקשה על הסף. מעבר לדרוש אוסיף, כי משמצא שירות בתי הסוהר כי לא ראוי להתיר למבקש לצאת לחופשות, מצטמצמת הביקורת של הערכאות השיפוטיות לשאלה אם באותה החלטה נפל פגם חמור כלשהו, כגון חריגה מסמכות, טעות משפטית, חוסר סבירות או התחשבות בשיקולים זרים (ראו רע"ב 3019/98 מדינת ישראל נ' יצחק ארזי, פ"ד נב (2) 743, 746). על פגמים מסוג זה המבקש כלל לא הצביע, וגם בשל כך דין הבקשה להידחות.

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ח בטבת התשס"ז (18.01.07).

ש ו פ ט